

Дипл. инж. агрономије ВЛАДО МИЈУШКОВИЋ

Нашу пољопривредну струку задесио је тешки бол и велики губитак.

Дана 9. августа 1983. године отишао је за свагда из наше средине драги друг, уздани пријатељ, добри човјек и врсни пољопривредни стручњак Вlado Мијушковић. Умро је у Титограду у 56. години као савјетник у Републичком заводу за друштвено планирање и наш цијењени суграђанин. Овај болни губитак особито тешко пада његовим колегама, друговима и пријатељима који су добро познавали Влада од његове ране младости, са њим се дружили и школовали и заједнички дијелили све животне радости и тешкоће једног бурног и судбоносног периода из наше најновије историје.

Вlado је рођен 27. јуна 1927. године у угледној и честитој породици Мијушковића гдје је као дијете и младић стекао примјерно васпитање и људске врлине које је гајио и које су га красиле читавог живота. Као такав, од ране младости до краја живота имао је Вlado велики број другова и пријатеља који су га поштовали и веома цијенили његове моралне врједности, јер је Вlado то свестрано оправдавао својим несебичним радом и људскошћу.

Васпитаван на примјерима родољубивих и патријархалних традиција породице Мијушковић, рано се прикључио покрету напредне и родољубиве омладине, која је за вријеме НОР-а и револуције као и послеријатне изградње социјализма поднијела највећи терет у извршавању задатака у рату и послеријатне обнове и изградње.

Након завршетка гимназије у Никшићу 1947. године и Пољопривредног факултета у Загребу 1952, друг Вlado активно ради на унапређивању пољопривредне струке, при чему извршава бројне радне и друштвено-политичке задатке. Као млад и перспективан стручњак ради у Пољопривредном институту у Пећи од новембра 1953. до августа 1961. године, гдје постиже

значајне резултате. Те исте године прелази у Црну Гору и ради у Републичком секретаријату за пољопривреду, а потом у Републичком заводу за друштвенопланирање као совјетник, дужност на којој га је и смрт затекла. У току дугогодишњег рада објавио је извјестан број стручних и научних радова.

Све своје стручне радне обавезе, као и друштвено-политичке задатке, Владо је веома успјешно, квалитетно и на вријеме извршавао и тиме много допринио досљедној реализацији циљева развоја пољопривреде и друштвеноекономских односа у овој области.

Приликом извршавања задатака и обавеза никада није постављао услове који би стављали у први план његове личне интересе. За овакво залагање добио је и низ друштвених признања, међу којима и Орден рада са златним вијенцем.

Влада су красиле све добре особине члана своје угледне породице, човјека нашега доба и даровитог а изнад свега савјесног пољопривредног стручњака. Свакоме послу и задатке прилазио је савјесно, зналачки, предано и одговорно. Запажена је темељитост у раду друга Влада. Својим животом и радом стекао је висок углед еминентног послеријатног сарадника на унапређивању пољопривредне струке у нас. Красиле су га изнад свега човјечност и достојанствена скромност. Односио се према људима отворена срца и озарена лица.

Владо ће остати у нашем трајном сјећању као постојан друг и пријатељ и драги сарадник, а изнад свега као цијењени колега и човјек постојаног карактера, високе родољубиве свијести и широка срца према свима које је у животу сретао.

Савез пољопривредних инжењера и техничара Црне Горе, установе у којим је Владо радио, све наше пољопривредне организације, наша средина и сви ми заједно изгубили смо још једног доброг човјека и великог друга и пријатеља, неуморног прегаоца у савременом унапређивању пољопривредне струке.

Нека је трајни спомен и благодарност драгоме колеги и другу дипл. инж. агрономије Владу Мијушковићу за све што је учинио својој струци и земљи и својој средини, у којој је провео свој часни стваралачки живот.

Дипл. инж. агрономије Василије Рајнатовић

ВЕЛИМИР ВЕШО ДРЕЦУН, дипл. инж.

У Београду је 28. маја 1983. године у 54. години, послје кратке и тешке болести, преминуо цијењени колега и драги друг Велимир Вешо Дреџун, руководилац плана и анализе ООУР-а обраде дувана у Бару, примјеран стручњак и врстан агроном.

Пок. Велимир је рођен 1928. у Богутима код Цетиња. Основну школу завршио је у Љуботињу, гимназију у Цетињу 1948. и Пољопривредни факултет у Загребу 1953.

Рођен и васпитаван у слободарском дому Дреџуна, људским врлинама и слободарским традицијама, учествује као школарец и студент у свим омладинским активностима у послјератној социјалистичкој изградњи.

Одгојен као честит, поштен и карактеран омладинац, своје идеале поистовјетио је са временом и догађајима, у којима узима живог учешћа, посебно у обнови и изградњи земље.

На универзитету, напореда са студијама, судјелује у одговорним друштвено-политичким активностима загребачког свеучилишта.

Остаће у сјећањима свима који су га познавали са бројних омладинских акција, гдје се истицао као врстан радник, активиста и примјеран организатор на извршавању задатака. Међутим, те обавезе, задужења и друштвено-политичке активности нијесу га омели да на вријеме и са успјехом заврши студије на Пољопривредном факултету.

Захваљујући општој и стручној култури, као и стеченом искуству, добио је прво радно мјесто у научноистраживачкој институцији: Огледној станици за јадранске културе у Бару.

Вешова љубав према науци долази веома рано до изражаја. Његова стручност и истрајност у раду долазе до пуног изражаја на унапређивању маслинарства на Црногорском приморју. Аутор је запажених стручних и научних радова из ове области.

Радио је у више организација удруженог рада обављајући одговорне дужности. Руководио је пољопривредним добром у Улцињу, „Приморки“ у Бару и у Дуванској индустрији у Бару, гдје га је смрт затекла.

Читав свој радни вијек, све до своје смрти, Велимир Дреџун је посветио развоју пољопривредне струке, а посебно култури маслине и дувана на Црногорском приморју. Може се слободно казати да је видно допринио савременом узгоју маслинарства и култури дувана на овом подручју, како на друштвеном, тако и на индивидуалном сектору производње.

Велика енергија, коју је испољавао до последњег тренутка свога живота, створила је од њега човјека непресушне иницијативе. Стручни рад му није био једина преокупација, већ је по којни Вешо познат и као друштвено-политички радник, гдје је стекао високу афирмацију на бројним функцијама, које је обављао у СО у Бару.

Увијек је био спреман за договор и сарадњу, за поштовање, достојанство и његовање правих људских вриједности. Радовао се и односио поштено према свему што се вриједно стварало у организацији, општини, републици и нашој заједници уопште.

И кад је почео посустајати, када га је болест захватила и када је његов животни пут, праћен тешким искушењима, Вешо исконски, снагом свога духа одржава равнотежу човјека и радника и до последњег дана остаје уз свој колектив, стварајући у оквиру својих могућности, без одмора у сталном напору и покрету.

Као члан професионалне организације пољопривредне струке друг Вешо је ушао у плејаду еминентних пионира црногорске пољопривреде. Красиле су га човјечност, хуманост и достојанствена скромност, а био је читавог живота постојан друг и драг пријатељ, омиљен сарадник а, изнад свега, цијењен колега, стручан радник и руководиоца.

За успјех и заслуге у раду Вешо је добио бројна заслужена стручна и друштвена одликовања и признања.

Прераним губитком друга Велимира, црногорска пољопривреда је осиромашила за једнога стручњака који је видно доприносио њеном развоју и угледу, а бројне колеге изгубиле су срдечног и племенитог друга и пријатеља. Нека је слава и хвала другу инж. Велимиру-Вешу Дрецуњу за све што је учинио на унапређењу своје струке и своје средине.

Дипл инж. Андрија Стевовић